

— Добре дошло, добре дошло, мило поточе, казаха цвѣтята и заобиколиха поточето.

— Ахъ, наистина тука е много хубаво! — прошепна поточето.

Цѣлото поле се зарадва. Залюлъ се пшеницата, надойдоха

птички, разпѣха се. Усмихна се слънцето.

— Ахъ колко е хубаво тука, колко е весело и топло! . . .

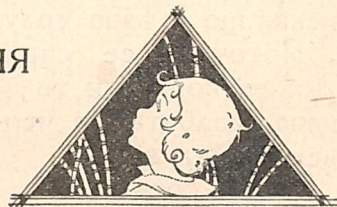
И поточето пѣргаво се провираше между цвѣтята.

Вѣра Бояджиева

МАЛКАТА КНЯГИНЯ

ИСПАНСКА ПРИКАЗКА

Малката княгиня приличаше на ангелъ, изваянъ отъ мраморъ. Синитѣ ѝ очички бѣха винаги тжжни. Царьтъ я бѣше заобиколилъ съ най-чуднитѣ играчки на свѣта. Но малката княгиня не имъ се радваше. Тя бѣше изгубила своята радостъ заедно съ смъртъта на майка си. Сжщия день, когато момиченцето дойде на тоя свѣтъ, майката почина. И не познаваше малката княгиня майчина обичъ нито горещи майчини милувки, отъ които руменѣятъ бузичкитѣ на малкитѣ момиченца.

Една вечеръ малката княгиня седѣше на башинитѣ си колѣне и гледаше, какъ блещукатъ свѣтлитѣ звездички. Царьтъ милваше златнитѣ ѝ косички, а тя не откъсваше очи отъ небето.

Изведнѣжъ малката княгиня се обърна къмъ царя и попита:

— Татко, какво има тамъ високо-високо, въ оная страна, дето грѣе слънцето, дето свѣтятъ месецътъ и звездитѣ, дето се издигатъ птичкитѣ и пеперудкитѣ?

И малката княгиня посочи небето съ бѣлата си ржчица.

Царьтъ отговори:

— Щерко моя, тая страна е небето.

— А има ли тамъ царь?

— Има, детко.

— Кой е той?

— Този царь на царетѣ е дѣдо Господь, който е създалъ всичко хубаво на земята. Той е добъръ къмъ всички хора, къмъ всички животинки и тревички. Той иска да се обичаме и да си помагаме единъ другъ. И когато ни вижда, че правимъ това,